

Превърнати блюда и повалени
Потири златни, благовонний сокъ
Надъ губери разлянъ и разорвани,
Разфърлени венци... И салъ Приапъ,
Усмехнато отъ своя пйедесталъ,
Невъзмутимъ изглежда... Загасняватъ
Единъ следъ другъ амфори — и нощта
Безмълвно се примъкна въвъ чертога.

А долу тамъ въ градината сами,
Въ потайно време въ таенъ разговоръ,
Разхождаха се Хиперидъ и Фрина, —
Докле нощта премина и роса
Посла земята морна призори.

И пръсна се въ зори, подобно гръмъ,
Мълва зловеца изъ Атини. Стръвно,
Като въспиранъ порой, вмигъ избухна
Народний гнявъ. И стече се на Пниксъ
Насъсканата станъ съсъ викъ злокобень,
~~Зло ехо отъ заканата на Ефрий.~~ отъ тъмний сляхъ на Ефрий)
«Смъртъ, смъртъ за Фрина! Зарадъ нея, насъ
Ще да постигне грозний гнявъ на Зевса!
Смъртъ, смъртъ! На съдъ!» (ясно ехо:

И още нея вечеръ,
Подъ стража, предъ съвета на мъжете
Повлякоха повинната хетера.

Наметна своя модъръ звезденъ плащъ
Пакъ надъ Еллада ароматна нощъ ;
Певеца нощенъ, въ своя блянъ унесенъ,
Изъ тъмните оливи се обади.
Потънаха въвъ мекий луненъ святъ
И храмове и сгради и чертози;
Подобни на видение неземно,
Съсъ мряморните неми богове,
Възстанаха далечни Пропилеи.